

L 12 Die Götter werden helfen

„Desine desperare, Quinte, audi fabulam de Deucalione et Pyrrha:

Post diluvium¹ nemo ex genere humano restabat praeter Deucalionem et Pyrrham.

In monte Parnasso sedebant et flebant.

Magnum silentium erat; terra desolata² miseros terrebat.

Itaque auxilium a deis petere statuerunt.

Statim de monte descenderunt, diu per terras errabant.

Tandem ad templum¹ Themidis deae venerunt.

Aram tetigerunt et sic dixerunt:

„Semper numen coluimus, semper pii in deos atque homines fuimus.

Nunc soli ex genere humano restamus.

Si numina precibus movere licet, da nobis³, Themī, auxilium!‘

et Deucalion maesta voce addidit: ‚Repara⁴ genus humanum!‘

Profecto deam movit, nam Themis oraculum edidit:

„Decedite templo¹, velate⁵ capita! Ossa⁶ magnae matris post tergum mittite!‘

Deucalion et Pyrrha diu de verbis deae cogitabant.

Subito Deucalion:

„Magna mater est terra, ossa⁶ in corpore terrae sunt saxa.‘

Statim oraculo paruerunt et saxa post tergum miserunt.

Ecce! Dei saxa verterunt ... in corpora hominum

neque iam soli erant Deucalion et Pyrrha.‘

Quintus sedet et diu de fabula cogitat.

1) **diluvium**, -ī n: Sintflut (*die Jupiter als Strafe über die Menschen kommen ließ*)

2) **dēsōlātus**, -a, -um: vereinsamt, verlassen 3) **nōbīs** (Dat.): uns

4) **reparāre**: wiederherstellen 5) **vēlāre**: verhüllen

6) **os**, **ossīs** n: Knochen